

UZASADNIENIE

Przed **Sądem Okręgowym w K.** w sprawie o sygn. akt **II K 28/18** toczyło się postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w stosunku do skazanego **P. D.** (poprzednio M.).

Postępowanie to obejmowało skazania P. D. następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 205/06 za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione (...) r. na kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą w całości wykonano w dniu(...) i karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda;

2. Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie II K 1548/13 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione 24/25.10.2013 r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą w całości wykonano w dniu(...)r.;

3. łącznym Sądu Rejonowego w O. W.. z dnia (...) r. w sprawie II K 76/16 na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywa od (...) r.;

4. Sądu Okręgowego w K. z dnia(...) r. w sprawie II K 37/15:

a) za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione od stycznia 2011 r. do października 2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b) przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od stycznia 2011 r. do października 2011 r. na kary 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda,

c) przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione od (...)r. do (...) r. na kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda

i po połączeniu tych kar jednostkowych na kary łączne 3 lat pozbawienia wolności, którą będzie odbywał od (...) r. oraz grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia (...) r., stosując przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 20 marca 2015 r., poz. 369) na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył w/w w punktach 3 i 4 kary łączne pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, zaliczając na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 175/15 Sądu Rejonowego w O. W.. od dnia (...) r. i w sprawie II K 76/16 Sądu Rejonowego w O. W.. od dnia (...)r., na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałej części umorzył postępowanie, utrzymał w mocy pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających łączeniu oraz orzekł o kosztach procesu.

Wyrok ten w całości „co do winy i kary na korzyść oskarżonego” **zaskarżył apelacją obrońca skazanego**, zarzucając mu obrazę przepisów prawa postępowania, które miały wpływ na wynik postępowania:

a) art. 570 k.p.k. w zw. z art. 572 i art. 575 § 2 i 3 k.p.k. w zakresie, w jakim umorzono postępowanie w przedmiocie połączenia kary orzeczonej II K 1548/13 z dnia 17.02.2014 r., iż zachodziły przesłanki do jego połączenia ww. wyroków,

b) orzeczenie kary niewspółmiernej, mimo iż mając na uwadze, że czyny wskazywały bliską więź podmiotowo przedmiotową, co uzasadniało zastosowanie przy wymiarze kary zasady pełnej absorpcji;

a nadto zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 396) i niezastosowanie art. 4 § 1 k.k. i art. 92 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r. a zastosowanie art. 85 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym

po 01.07.2015 r., błędnie uznając, że z uwagi, iż wyroki w sprawach II K 76/16 i II K 37/15 uprawomocniły się po (...) r., nie ma podstaw do połączenia wykonanej kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. sygn. II K 1548/13, jednocześnie należy zastosować przepisy sprzed (...) r., które są względniejsze dla sprawy, ponieważ uprawniające do połączenia kar już wykonanych

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie wyroku łącznego, stosując zasadę pełnej absorpcji i wymierzenie kary łącznej w wysokości 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres odbywania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. II K 1548/13, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadną, choć słuszność ma skarżący, iż Sąd I instancji nie rozważył w ogóle możliwości orzeczenia kary łącznej, stosując zasadę określoną w art. 4 § 1 k.k., skoro wszystkie czyny, za które P. D. został skazany jednostkowymi wyrokami, w tym także tymi, które uprawomocniły się po (...) r., zostały popełnione przed dniem (...) r. Jednak uchybienie to, jak się okazuje, nie mogło mieć nawet wpływu na treść orzeczenia, bowiem zaskarżony wyrok w zakresie oparcia kary łącznej na karach łącznych, podlegających wykonaniu, odpowiada w pełni prawu.

Na wstępie należy zauważyć, iż apelujący z przyczyn niezrozumiałych, co być może wynika z oczywistej omyłki, zaskarżył ten wyrok w całości „co do winy”. Oczywistym jest bowiem, iż w sprawie o wydanie wyroku łącznego nie rozstrzyga się w zakresie odpowiedzialności karnej skazanego, bowiem ta została już przesądzona w treści prawomocnych wyroków skazujących w sprawach, w których oskarżono P. D. o popełnienie konkretnych przestępstw. Jak już jednak wyżej wskazano, powyższe sformułowanie jest prawdopodobnie wynikiem błędnego określenia zakresu zaskarżenia, bowiem w treści uzasadnienia tej apelacji obrońca skazanego ani jednym słowem nie kwestionuje winy. Skarżący natomiast z jednej strony kwestionuje wymiar orzeczonej wobec skazanego P. D. kary łącznej pozbawienia wolności a z drugiej strony kwestionuje prawidłowość zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisów obowiązujących w dacie orzekania, tj. od 1.07.2015 r., podnosząc, iż zastosowanie powinny znaleźć przepisy obowiązujące poprzednio, jako w świetle art. 4 § 1 k.k. względniejsze dla skazanego.

Zapoznając się jednak z treścią uzasadnienia apelacji zauważyć należy, iż skarżący wadliwie interpretuje możliwość orzeczenia kary łącznej na podstawie „starych” przepisów. Skarżący bowiem stosowanie przepisu art. 4 § 1 k.k. uzależnia od tego, iż podczas poprzednio obowiązujących zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym obowiązywał przepis art. 92 k.k., który stanowił, iż nie stoi na przeszkodzie wydaniu wyroku łącznego fakt, iż poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane. Obrońca skazanego nie zważając jednak na obowiązujące wówczas zasady orzekania kary łącznej wskazuje w apelacji, z połączenia których kar powinna zostać orzeczona kara łączna. Skarżący więc wywodzi, iż, cyt.: „w przypadku zastosowania przepisów w brzmieniu sprzed (...) r., mając na uwadze dyrektywę, aby nie pogarszać sytuacji skazanego, górna granica, uwzględniając wyroki:

- Sądu Rejonowego w O. W.. II K 76/16 wyrok łączny – 4 lata i 6 miesięcy,
- II K 1548/13 z dnia (...) r. – 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności (wykonana),
- Sądu Okręgowego w K. II K 37/17 – 3 lata pozbawienia wolności”.

I jak dalej wywodzi apelujący, cyt.: „łącznie zatem górna granica kary wynosiła by 8 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności”, przy czym, stosując art. 92 k.k. w ówczesnym brzmieniu należałoby na poczet tej kary łącznej zaliczyć odbytą już karę w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy (str. 4-5 apelacji).

Podnieść należy wyraźnie, iż powyższe rozumowanie jest oczywiście błędne.

Trzeba wyraźnie zauważyć, iż dwa z przedmiotowych wyroków, będących przedmiotem procedowania, zapadły przed (...) r., natomiast dwa pozostałe (łączny Sąd Okręgowy w O. W.. i Sąd Okręgowy w K.) zostały wydane po tej

dacie. Sytuacja ta oznacza konieczność stosowania w przypadku skazanego P. D. przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), które weszły w życie z dniem 1 lipca 2015 r. (art. 19 ust. 1 i art. 29 tej ustawy). W tym przypadku jednak wszystkie przestępstwa, w tym także objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. W., za które P. D. został skazany, zostały popełnione przed dniem (...) r. a to oznacza również konieczność rozważenia w świetle zasad określonych w art. 4 § 1 k.k., czy ustawa obowiązująca przed tą datą (tj. w chwili popełnienia przez skazanego tych przestępstw) w zakresie zasad orzekania kar łącznych jest ustawą względniejszą dla skazanego. Tego rozważenia faktycznie zabrakło Sądowi I instancji, natomiast jest ono konieczne z uwagi na postawiony w apelacji obrońcy skazanego zarzut związany z koniecznością zastosowania przepisu art. 4 § 1 k.k.

Zgodnie z obowiązującymi wówczas (przed 1 lipca 2015 r.) zasadami orzekania kary łącznej w rozdziale IX Kodeksu karnego karę łączną orzekano w sytuacji, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym sąd orzekał karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa a więc kary jednostkowe a nie kary łączne. Zawarty w przepisie art. 85 k.k. zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosił się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa (vide: uchwała Sądu Najwyższego mająca postać zasady prawnej z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nie było przy tym dopuszczalne manipulowanie tzw. „pierwszym wyrokiem” w celu np. poprawienia sytuacji skazanego. Żaden interes skazanego, mający na celu polepszenie swojej sytuacji prawnej związanej z odbywaniem kary łącznej pozbawienia wolności, nie uprawniał sądu do odstąpienia od wskazanych reguł orzekania kary łącznej. Nie ma więc racji skarżący obrońca, iż orzekając w wyroku łącznym karę łączną na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów sądy miały obowiązek kierować się dyrektywą, aby nie pogarszać sytuacji skazanego.

Aby więc mieć cały obraz w zakresie dotychczasowych skazań dotyczących P. D. i aby w ogóle móc rozważać orzeczenie wobec skazanego kary łącznej na podstawie poprzednich zasad, to należy wziąć pod uwagę nie kary łączne i wyroki łączne, ale poszczególne skazania na konkretne kary jednostkowe pozbawienia wolności. Należy przy tym zauważyć, iż wszystkie skazania P. D., poza ostatnim, zostały objęte postępowaniem Sądu Rejonowego w O. W.. o wydanie wyroku łącznego w sprawie II K 76/16 (k. 81-82).

Zachowując więc chronologię i kierując się literowymi oznaczeniami zawartymi w wyroku łącznym Sądu Rejonowego w O. W.. wskazać należy, iż P. D. został skazany wyrokami:

A. SR w P. z dnia (...) r. w sprawie IV K 716/05 za czyn z art. 48 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony (...) r. na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności (kara wykonana (...) r.),

B. SR w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 205/06 za czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony (...)r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (kara wykonana od (...) r.) – to wyrok opisany w punkcie 1 zaskarżonego wyroku,

C. SR w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 258/07 za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełniony (...) r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

(UWAGA! kary orzeczone wyrokami z punktu A i C zostały połączone wyrokiem łącznym SR w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 259/12 i orzeczono karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał od (...) r. – wyrok wymieniony w punkcie **D**),

E. SR w K. z dnia (...)r. w sprawie II K 237/11 za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w dniu (...) r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat,

F. Sądu Rejonowego w K. z dnia (...) r. w sprawie VII K 314/13 za czyny z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w grudniu 2010 r. i w okresie (...) r. na kary po 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności a po ich połączeniu na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

G. SR w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 1548/13 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w nocy (...) r. na karę 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności (kara wykonana (...) r.) – to wyrok opisany w punkcie 2 zaskarżonego wyroku i wymieniony w apelacji,

H. SR w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 1014/14 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony (...) r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby,

I. SR w T. z dnia (...) r. w sprawie II K 100/15 za czyn z art. 270 § 1 k.k. popełniony (...) r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

J. SR w K. z dnia (...) r. w sprawie VI K 170/15 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w nocy (...) r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

K. Sądu Rejonowego w O. W.. z dnia (...) r. w sprawie II K 175/15 za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. oraz art. 178a § 1 k.k. popełnione (...) r. i w okresie od (...) r. na kary odpowiednio 1 miesiąc, 1 rok i 6 miesięcy i 4 miesiące pozbawienia wolności a po ich połączeniu na karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Poza tymi wyrokami jednostkowymi, po wydaniu wskazanego wyroku łącznego, P. D. został skazany opisany na wstępie a objętym niniejszym postępowaniem wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia (...) r. w sprawie II K 37/15:

a) za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnione od stycznia 2011 r. do października 2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

b) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie o stycznia 2011 r. do października 2011 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

c) za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione od 14.04.2010 r. do 25.05.2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności

i po połączeniu tych kar jednostkowych na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą będzie odbywał od 22.07.2020 r. do 22.07.2023 r.

Podkreślić należy wyraźnie, iż już Sąd Rejonowy w O. W.. w sprawie II K 76/16, wydając wyrok łączny, kierował się „nowymi” zasadami i łącząc w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności i kary łączne wskazane wyżej w punktach D (kara łączna z połączenia kar z punktów A i C), E, F, H, I, J i K, które to kary podlegały wykonaniu bądź stanowiły kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary orzekł wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, umarzając postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie wyroków opisanych w pozostałych punktach, w tym wskazywanego przez apelującego wyroku Sądu Rejonowego w K. w sprawie II K 1548/13.

Ta już choćby okoliczność wskazuje na absurdalność żądania apelującego połączenia tej kary jednostkowej ze wskazaną karą łączną. Skoro bowiem Sąd Rejonowy w O. W.. nie znalazł podstaw, by tę karę jednostkową ująć w orzeczoną karę łączną, to tym samym trudno zrozumieć, dlaczego w niniejszym postępowaniu należałoby faktycznie orzec odmiennie, do czego przecież sprowadzałoby się uwzględnienie propozycji apelującego.

Kierując się tymi przesłankami, obowiązującymi przed 1 lipca 2015 r., wskazać należy, iż „pierwszy” z wyroków zapadł (...) r. (A), zaś przed tą datą skazany dopuścił się tylko czynu osądzanego wyrokiem z punktu C. To więc rodziłoby konieczność wymierzenia jednej kary łącznej.

Następnie, kierując się tą zasadą chronologii, kolejnym „pierwszym” wyrokiem jest wyrok z dnia (...)r. (punkt B), ale przed tą datą skazany nie popełnił przestępstwa, więc co do tego wyroku brak podstaw do objęcia orzeczonej nim kary w karę łączną. Notabene skazany tę karę odbył, więc i według nowych zasad kara ta nie podlega łączeniu w karę łączną, więc Sąd I instancji zasadnie co do tego wyroku umorzył postępowanie.

Kolejnym „pierwszym” wyrokiem jest wyrok z (...) r. (E). Przed tą datą P. D. popełnił przestępstwa osądzone wyrokami z punktów F, G (to wyrok wskazany przez apelującego) oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w K..

Wreszcie kolejnym „pierwszym” wyrokiem w rozumieniu tych „starych” zasad jest wyrok wydany w dniu (...) r (H). Przed tą datą zaś P. D. popełnił przestępstwa osądzone wyrokami opisanymi w punktach I, J, K.

Kierując się więc wskazanymi zasadami „po staremu” należałoby wymierzyć skazanemu aż trzy kary łączne. Abstrahując przy tym od tego, iż w pierwszym przypadku z połączenia obu kar z punktów A i C skazanemu już raz wymierzono karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności (patrz wyrok łączny opisany w punkcie D), w przypadku drugim należałoby wymierzyć skazanemu karę łączną (stosując przepis art. 86 § 1 k.k.) w granicach od 3 lat do 10 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (i ta kara miałaby właśnie obejmować wykonaną już karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności) a w trzecim przypadku należałoby wymierzyć skazanemu karę łączną w granicach od 1 roku i 6 miesięcy do 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższe już pokazuje, iż ta sytuacja jest dla skazanego zdecydowanie mniej korzystna, niż w przypadku orzekania na „nowych” zasadach i nie ma tu żadnego znaczenia fakt, iż skazany w sprawie II K 1548/13 Sądu Rejonowego w K. odbył w całości karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zwłaszcza, jeżeli uwzględni się to, iż w przypadku drugiej ze wspomnianych kar łącznych karę tę można wymierzyć w granicy aż do 10 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Dodać przy tym trzeba, iż łącznie, tj. w przypadku tych trzech kar łącznych ich suma znacznie przekraczałaby łączny wymiar kary łącznej, wymierzonej na „nowych” zasadach (tu: w granicach od 4 lat i 6 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności), więc nie powinno budzić wątpliwości, iż w tym przypadku orzekanie wobec skazanego o karze łącznej w wyroku łącznym na podstawie „starych” zasad byłoby mniej korzystne. To zaś oznacza, iż, mimo że tego Sąd I instancji nie omówił, nie doszło w tej sprawie do obrazy przepisu art. 4 § 1 k.k.

Powyższe więc oznacza bezzasadność podniesionego w apelacji zarzutu z punktu III, jak i zarzutu podniesionego w punkcie IIa. Skoro bowiem, zgodnie z „nowymi” zasadami łączyć w karę łączną należy wyłącznie kary wymierzone i podlegające wykonaniu (art. 85 § 2 k.k.) a nie kary już wykonane, to oczywistym jest, iż Sąd I instancji zasadnie na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. w sprawie II K 1548/13, jak i kary orzeczonej wyrokiem tego Sądu Rejonowego w sprawie II K 205/06, o czym już wyżej wspomniano.

Wreszcie trudno uznać, by Sąd I instancji orzekając na „nowych” zasadach wobec skazanego karę łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności dopuścił się wskazanego w apelacji uchybienia w postaci orzeczenia tej kary w rażąco surowym wymiarze. Sąd I instancji orzekł tę karę łączną na podstawie podlegających wykonaniu kar łącznych w wymiarach 4 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat a więc w granicach od 4 lat i 6 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy. Sąd I instancji wymierzył więc tę karę, stosując zasadę asperacji i to w taki sposób, iż jest ona wyższa o 1 rok i 6 miesięcy od możliwej do wymierzenia kary najniższej i jest ona niższa o 1 rok i 6 miesięcy od możliwej do wymierzenia kary najsurowszej.

Podnieść należy, iż Sąd I instancji, ustalając wymiar orzeczonej kary łącznej, trafnie wziął pod uwagę występujące w tej sprawie okoliczności obciążające i łagodzące. Sąd ten zauważył z jednej strony fakt, iż skazany dopuścił się w większości przestępstw przeciwko mieniu, co wskazuje na dość bliski związek przedmiotowo-podmiotowy. Z drugiej jednak strony na niekorzyść skazanego przemawia fakt, iż przestępstwa te i to przecież nie tylko przeciwko mieniu, skazany dopuścił się na przestrzeni blisko 10 lat, przy czym wśród tych przestępstw znajdują się również czyny o wysokim zagrożeniu dla mienia innych osób, znamionujące się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, jakie zostały osądzone ostatnim wyrokiem przez Sąd Okręgowy w K.. Z tych już choćby względów rację ma Sąd I instancji, iż nie może być tu mowy o zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, bowiem świadczyłoby

to o zupełnie niezrozumiałym, poprzez pryzmat zasad określonych w art. 85a k.k. pobłażaniu dla skazanego. Trafnie przy tym także Sąd I instancji zauważył, iż opinia o skazanym z zakładu karnego wprawdzie nie może być uznana za negatywną, ale jednocześnie jest tylko dla skazanego „względnie korzystna”. Wprawdzie faktycznie skazany deklaruje krytyczny stosunek względem popełnionych czynów, ale w świetle dotychczasowej wieloletniej kryminalnej przeszłości skazanego tę deklarację należy traktować z ostrożnością. Należy przy tym zauważyć, iż skazany wprawdzie w warunkach odbywania kary funkcjonuje prawidłowo, będąc wielokrotnie nagradzany regulaminowo, sumiennie wywiązując się z obowiązków pracowniczych, choć i nie ustrzegł się ukarań dyscyplinarnych, ale zachowanie to dalekie jest od pożądanego, skoro zadania wynikające z (...) realizuje w stopniu dobrym - umiarkowanym (k. 25-26, 28-29, 134-139, 142). Należy z aprobatą spojrzeć na aktualne poczynania skazanego w zakresie podejmowanych działań co do spłat swoich zobowiązań wynikających z wydanych wobec niego wyroków (k. 143-149), jednak nie można zapominać, iż te jego działania wynikają z ciężących na nim obowiązków nałożonych przez sądy, więc jako takie nie mogą prowadzić do orzeczenia kary łącznej w granicy dolnego wymiaru tej kary. Słusznie apelujący przywołuje obowiązującą w orzecznictwie zasadę, iż „całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo” (str. 5 apelacji). Sąd Okręgowy trafnie zauważa, iż przy ustalaniu wymiaru kary łącznej możliwe jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, ale, jak to słusznie podniósł, „jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach”. Przy czym jak również celnie Sąd I instancji zauważył, już samo popełnienie więcej, niż dwóch przestępstw zawsze jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem łącznej kary surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Tymczasem, o czym wyżej już wspomniano, skazany popełniał liczne przestępstwa na przestrzeni aż blisko 10 lat, zaś liczba tych przestępstw jest tak znaczna, że nie jest po prostu możliwe orzeczenie wobec skazanego kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji czy nawet zbliżonej do dolnej granicy tej kary. Dodać przy tym wyraźnie trzeba, iż w przypadku skazanego brak jest jakiegokolwiek wyjątkowego, nietypowego przypadku, który nie tylko pozwalałby, ale i nakazywałby tak łagodne potraktowanie, jakiego domaga się apelujący obrońca.

Z powyższych więc względów zastosowanie przez Sąd I instancji zasady pełnej absorpcji uznane by być musiało za rażąco niewspółmiernie łagodne potraktowanie skazanego. To zaś oznacza bezzasadność podniesionego w apelacji zarzutu w punkcie IIb.

Sąd odwoławczy nie znajdując więc żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji, w tym podstaw branych pod uwagę z urzędu, do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 437§1 k.p.k. utrzymał ten wyrok w mocy.

Mając na uwadze konieczność odbycia przez skazanego kary łącznej pozbawienia wolności, konieczność uregulowania licznych zobowiązań finansowych wynikających z treści wyroków oraz niemożność uzyskiwania przez niego w tym czasie znacznych dochodów, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 k.p.k.

Ze względu na występowanie przed Sądem odwoławczym w sprawie o wydanie wyroku łącznego obrońcy skazanego działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej w żadnej części kosztów obrony, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1184, ze zm.) w zw. z w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 18). Z tego też tytułu Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz adw. B. Ż. kwotę 147,60 zł (brutto). Wysokość tej kwoty to opłata określona w § 17 ust. 5 rozporządzenia (t.j. kwota 120 zł) powiększona o 23% podatek VAT (§ 4 ust. 3 rozporządzenia).

I. P. P. S. M. K.